

ת"פ 43249/06/13 - מדינת ישראל נגד אבי יצחק, גיא ארצי - נמחק

בית משפט השלום באילת

ת"פ 43249-06-13 מדינת ישראל נ' יצחק(עציר) 01 אפריל 2014
ואח' ת"פ 56455-12-13 מדינת ישראל נ'
יצחק(עציר) ואח'

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:
נגד
הנאשמים:
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד שחר עידן ועו"ד איציק אלפסי
1. אבי יצחק (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד אייל לביא - ס"צ
2. גיא ארצי - נמחק

גזר דין לנאשם 1

האישום וההרשעה

1. שני כתבי אישום שהוגשו כנגד הנאשם צורפו יחדיו בהתאם לבקשת הצדדים. הנאשם הודה והורשע בביצוע העבירות, כדלקמן:

1.1 ביום 26.6.2013 הודה הנאשם במעשים המפורטים בכתב האישום המתוקן בת"פ 43249-06-13 והורשע על יסוד הודאתו בביצוע עבירות של פריצה לרכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וגניבה מרכב לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 18.6.2013 הגיע הנאשם ברכבו של אחר לחניית חוף החשמל באילת והבחין ברכבו של אבו גזאלה (להלן: "**המתלונן**"), כשבתוכו תיק. הנאשם חזר לרכב, נטל ממנו מברג ופרץ לרכבו של המתלונן, בכך ששבר את שמשת החלון האחורי, נכנס אל הרכב וגנב מתוכו תיק שהכיל בגדים, מוצרי בישום ואיפור ועזב את המקום במהירות.

1.2 ביום 28.1.2014 הודה הנאשם במעשים המפורטים בכתב האישום בת"פ 56455-12-13 והורשע על יסוד הודאתו בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים בצוותא חדא, לפי סעיף 406(ב) ו-29 לחוק העונשין; גניבה בצוותא חדא לפי סעיף 383(א)(1), סעיף 384 וסעיף 29 לחוק העונשין; קשירת קשר לעשות פשע, לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד בצוותא חדא, לפי סעיפים 452 ו-29 לחוק העונשין והחזקת מכשיר פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום, הנאשם ואמיל נובחוב (להלן: "**אמיל**") קשרו קשר מבעוד מועד לביצוע פשע של התפרצות לבית מגורים וגניבת כסף ורכוש מכספת מוסלקת בוילה באילת (להלן: "**הווילה**")
עמוד 1

ולשם כך הצטיידו בלום ברזל, פטיש ואיזמל (להלן: "כלי הפריצה").

בתאריך 17.6.2013 בסמוך לשעה 7:45 התפרצו השניים אל הווילה, בכך שהרימו את התריס החשמלי בחלון הסלון ונכנסו לווילה כדי לגנוב. אמיל ניגש למטבח ופירק את מגירות ארון המטבח תוך גילוי הכספת שהייתה מוסלקת וכל זאת שעה שדייר הבית ישן בקומה העליונה. אמיל שוחח בטלפון עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, וככל הנראה קיבל ממנו הנחיות לגילוי הכספת. הנאשם העביר לאמיל את כלי הפריצה שבאמצעותם פרץ את דלת הכספת ועקר אותה ממקומה. הנאשם נכנס ויצא מהווילה מספר פעמים. אמיל הוציא מהכספת סכום כסף של כ-50,000 - 60,000 ₪ ותכשיטים (ביניהם: צמיד פנינים, צמיד זהב, שרשרת זהב, צמיד קרטייה וגורמטים).

בהמשך עלה אמיל לקומה השנייה בוילה, בעוד הנאשם המתין לו בקומת הכניסה ואבטח את מעשיו, שם פגש אמיל את דייר הבית שקם משנתו. הנאשם ואמיל נמלטו מהמקום כשהנאשם החזיק בידו את כלי הפריצה. כתוצאה ממעשיהם של הנאשם ואמיל נגרם נזק רב לרכושם של דיירי הווילה, בגין שבירת ארונות המטבח (נזק מוערך בסך של כ-14,900 ₪), פגיעה בתריס החשמלי (נזק מוערך בסך של כ-11,270 ₪) ופגיעה בכספת (נזק מוערך בסך של כ-3,850 ₪). הרכוש לא נתפס ולא הושב לבעלים.

טיעוני הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה, עו"ד עידן, עמד על חומרת מעשיו של הנאשם בשני כתבי האישום וטען כי הנאשם פגע בערכי ההגנה על רכוש הזולת, פרטיותו ושלוותו. התובע ציין כי עסקינן בעבירות רכוש מהחמורות שבספר החוקים והפנה לעונשים המרביים שנקבעו לצידן. נטען כי הנאשם תכנן את צעדיו והצטייד מראש בכלי פריצה טרם הגיעו לזירת האירוע. הנאשם תושב העיר נתניה הגיע לעיר אילת על-מנת לבצע עבירות רכוש. נטען כי הנאשם העביר לאמיל את הכלים באמצעותם פרצו את הכספת. התובע ציין כי העבירות בוצעו בשעות היום כאשר דיירי הבית שהו בו, את פוטנציאל המסוכנות והיתכנות למפגש אלים הכרוך בכך. התובע הפנה לנזקים הכלכליים שנגרמו למתלוננים בגין מעשי הנאשם וחברו.

התובע נתן דעתו גם להודאת הנאשם במיוחס לו בכתבי האישום, כשהראשון אף תוקן לקולא, ללא צורך בשמיעת ראיות, ובדרך זו קיבל על עצמו אחריות למעשיו. נמסר כי לנאשם עבר פלילי לא מכביד (הוצג מרשם פלילי, ת/1). עם זאת, הפנה התובע לתסקיר שירות המבחן שנמנע מהמלצה טיפולית והצביע על סיכון להישנות העבירה מצד הנאשם בשל נטייתו לצמצם את חומרת מעשיו.

התובע הציג פסיקה וטען למתחם ענישה שבין 18 לבין 36 חודשי מאסר ביחס לעבירות ההתפרצות למגורים ולמתחם ענישה שבין מאסר קצר ל-8 חודשי מאסר לעבירת ההתפרצות לרכב. לאור נסיבותיו האישיות, עתרה התביעה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל בין 24 ל-36 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים, פיצוי

למתלוננים וקנס.

ב"כ המאשימה התייחס לפסיקה שהציגה ההגנה ובכלל זה גזר הדין בעניינו של אמיל והדגיש כי בהליך בעניינו הגיעו הצדדים להסדר טיעון מלא, ועל כן טען שאין לגזור גזרה שווה בין העונש שהוטל על אמיל לבין הנאשם.

3. ב"כ הנאשם, עו"ד לביא, טען כי מתחמי הענישה שהציגה התביעה אינם עומדים במבחן המציאות וטען למתחם ענישה הולם שנע בין 6 ל-10 חודשי מאסר בפועל. נטען כי על אמיל, בעל עבר מכביד, הוטלו 14 חודשי מאסר בפועל כך שיש להטיל על הנאשם עונש מקל יותר לאור חלקו המצומצם יותר בביצוע העבירות ועברו שאינו מכביד.

הסנגור הדגיש כי הנאשם הודה במיוחס לו בשני כתבי האישום וטען כי מדובר במעידה חד פעמית שנמשכה על פני יומיים בלבד. צוין כי מצבו הכלכלי של הנאשם אינו טוב והוא נאלץ לעזור בפרנסת משפחתו לאחר שאחיו לקה בליבו. ההגנה הפנתה לפסיקה.

4. הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה והביע חרטה על מעשיו.

דין והכרעה

5. תיקון 113 לחוק העונשין שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" התווה את עקרון ההלימה כעיקרון מנחה בענישה לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו (ס' 40ב לחוק העונשין).

מלאכת גזירת הדין מורכבת משלושה שלבים עיקריים:

תחילה, אקבע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין (סעיף 40ג לחוק העונשין);

לאחר מכן, אבחן האם ראוי לחרוג מן המתחם לקולא בשל שיקולי שיקום (סעיף 40ד לחוק העונשין) או לחומרא בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה לחוק העונשין);

לבסוף, אקבע את העונש המתאים שיושת על הנאשם, בהתחשב בצורך בהרתעת הנאשם (סעיף 40ו לחוק העונשין), בצורך בהרתעת הרבים (סעיף 40ז לחוק העונשין) ובנסיבותיו האישיות של הנאשם שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין), כמו גם בנסיבות אחרות ככל שתמצאנה רלוונטיות (סעיף 40יב לחוק העונשין).

לחוק העונשין).

[ראו: ע"פ 2918/13 דבס נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.6.2013)].

מתחמי העונש ההולם

6. מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימות כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. על מנת ליישמו בית משפט יתחשב בשלושת אלה: ראשית, בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו; שנית, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם; שלישית, במדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.8.2013). אעמוד להלן על מרכיביו השונים של מתחמי העונש ההולם.

7. לפני שני אישומים נפרדים ושונים שכל אחד מהם מתייחס לאירוע נפרד. כל אחד מהאירועים מצדיק התייחסות עונשית נפרדת, כמצוות סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין ויש לקבוע מתחם ענישה הולם לגבי כל אחד מהאישומים בהם הורשע הנאשם.

אירוע כתב אישום 56455-12-13 - התפרצות למקום מגורים ועבירות נלוות

8. **הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה:** הנאשם במעשי ההתפרצות למקום מגורים ובביצוע העבירות הנלוות של גניבה והיזק לרכוש במזיד בצוותא חדא, קשירת קשר לפשע, והחזקת מכשירי פריצה פגע בשלום הציבור, בתחושת הביטחון, בהגנה על רכוש, קניינו ופרטיותו. עבירת ההתפרצות למקום המשמש למגורי אדם (או לתפילה) בכוונה לבצע גניבה או פשע הינה עבירה שעונש המקסימאלי שנקבע לצידה הינו מאסר שבע שנים, וזאת ללא קשר לכך אם מתוך הבית בוצעה עבירה של גניבה או לאו, שהינה עבירה נפרדת אשר העונש המקסימאלי לצידה הינו 3 שנות מאסר. על כן, המחוקק הביע את דעתו על החומרה אשר בעבירה זו, בסיווגה כעבירת פשע על ידי קביעת ענישה מחמירה.

עבירת התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע טומנת בחובה חומרה ומסוכנות משמעותיות. בביצוע עבירה זו יש פוטנציאל להסלמה עד כדי מפגש אלים בין הפורץ לבין דיירי המקום. יש לייחס משקל נרחב לתחושות האימה, אוזלת יד, הפגיעה בביטחון האישי והפגיעה בפרטיות אותן חש בעל הנכס המגלה אנשים זרים מחטטים בחפציו האישיים בדירתו ונוטלים לעצמם את אשר הם חפצים בו. ביתו של אדם הוא מבצרו ומקדשו, שם מצויים מרבית מיטלטליו וכתליו מעניקים לו את תחושת הביטחון האישי והגנה על רכושו.

מעשיו של הנאשם לא פגעו רק בבעל הנכס אליו פרץ אלא אף בחברה בכללותה, בדרך של העלויות הגבוהות הקשורות לנזקי ההתפרצויות, הן ביחס לעלויות ביטוח הנכס והן ביחס לעלויות הנדרשות לרשויות האכיפה.

בית המשפט העליון עמד על הצורך בהחמרה בענישה בעבירות התפרצות לבית מגורים וגניבה בע"פ 3297/10 **וולקוב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 24.5.2012), ועמד על פגיעתן בערכים חברתיים מוגנים בזו הלשון:

"בעבירות ההתפרצות יש כדי לערער את הביטחון האישי של הציבור ואת התחושה של 'ביתי הוא מבצרי'. קם אדם בבוקרו של יום וכשחוזר לביתו בסוף עמל יומו הוא מוצא כי חדרו לפרטיותו ונטלו את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס הנגרמים לציבור שנפגע מאותן עבירות גניבה והתפרצות. ובכלל, בעבירת התפרצות טמון פוטנציאל להתפתחות אלימה, והיא יכולה להתגלגל בנקל לעבירת שוד ואלימות, והמקרה שבפנינו אך יוכיח. בעבירות מעין אלה, שומה על בתי המשפט להגן על הציבור מפני פגיעתו הרעה של המערער ושכמותו".

עוד בהקשר זה, ראו רע"פ 244/10 **קרופניק מיר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.1.2010):

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם..."

וכן האמור בע"פ 6423/11 **דהן אלי נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 2.7.2012):

"אין צורך להכביר מילים על הטראומה שנגרמה למתלוננת, ועל כך שעבירת ההתפרצות מערערת את הביטחון האישי של הציבור וטמון בה פוטנציאל להתפתחות אלימה"

עוד אפנה לרע"פ 1708/08 **מרדכי לוי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.2.2008), שם נפסק:

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרוניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. ... כללם של דברים: בית המשפט המחוזי, בכל הכבוד, הלך בדרך נכונה. ראוי כי פורצים או פורצים בפוטנציה יידעו כי עלולים הם למצוא עצמם, משיילכדו, מאחורי סורג ובריאח - כדי לפטור מעונשם, ולו לתקופת מה, את הציבור."

9. מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים מקבלת משנה תוקף נוכח ביצוע העבירה יחד עם אחר, בצוותא חדא, שעה שהגיע לעיר אילת ממקום מגוריו מרכז הארץ מתוך מטרה לבצע עבירות רכוש יום לאחר יום. הנאשם והאחר הצטיידו מראש בכלי פריצה ופרצו אל הווילה בשעה בוקר שהדעת נותנת שדיירי המקום עודם בביתם, מבלי שהדבר הרתיע אותם. הדבר מצביע על תעוזה רבה והעדר מורא, תוך דבקות במטרה שהוצבה להגיע אל אותה כספת מוסלקת, עליה ידעו מראש, ולרוקן אותה מתכולתה. כתוצאה ממעשים אלו נגנב רכוש יקר, כסף רב ותכשיטים ונגרם נזק לבית המגורים ולמיטלטלין במקום.

ביצוע עבירת התפרצות והגניבה נעשה תוך הסגת גבול לטריטוריה הפרטית של הפרט וטומנת בתוכה מימד של פגיעה בביטחון האישי של קורבן העבירה. עבירות הרכוש מעצם טיבן מחולקות לדרגות חומרה שונות ואין דינה של עבירת שוד כדינה של עבירת התפרצות למקום מגורים. אין דינה של עבירה של התפרצות למקום מגורים כאשר קורבן העבירה נמצא בביתו בעת ההתפרצות כדינה של עבירה דומה כאשר קורבן העבירה אינו נמצא בביתו. כך גם אין דינה של עבירת ההתפרצות למקום מגורים כדינה של עבירה של הסגת גבול וגניבה. יש לתת את הדעת גם להיקף הגניבה באירוע כמו גם ליתר העבירות הנלוות. במקרה דנא, מדובר בגניבת תכשיטים רבים וסכום כסף בסך של כ- 50,000-60,000 ₪. בנסיבות המתוארות מידת האשם של הנאשם גבוהה והפגיעה בערכים המוגנים הינה ניכרת ובולטת.

10. **מדיניות הענישה הנהוגה:** עיון במקרים שנדונו בפסיקה על עבירות רכוש כמו כניסה או התפרצות למקום מגורים וגניבה מעלה כי הוטלו עונשים במנעד רחב במקרים דומים וראוי להזכיר כי העבירות בהן הורשע הנאשם נושאות לצדן עונש מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח. כך למשל:

א. ברע"פ 509/11 סמיר אבו עדיה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 8.1.2012), הוטלו על נאשם שהורשע בהתפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע גניבה, גניבה והפרת הוראה חוקית, **12 חודשי מאסר בפועל** והופעלו מאסרים מותנים, **סה"כ 18 חודשים**.

ב. ברע"פ 4928/09 חדד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.6.2009), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, בעל עבר פלילי מכביד, אשר הורשע בבית משפט השלום בביצוע עבירה של כניסה לבית מגורים במטרה לבצע גניבה. בית משפט השלום גזר על הנאשם **12 חודשי מאסר בפועל**, יחד עם הפעלת מאסרים מותנים, **סה"כ 24 חודשים**. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והחמיר את עונשו של הנאשם ל-**36 חודשים** (הפעלת מאסרים מותנים במצטבר ולא בחופף). בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של הנאשם והותיר את העונש על כנו.

ג. ברע"פ 7278/10 שאולוב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 19.10.2010), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, בעל עבר פלילי מכביד, אשר הורשע בבית משפט השלום בעבירות התפרצות לבית מגורים וגניבה ממנו. בית המשפט השלום גזר על הנאשם **6 חודשי מאסר בפועל**, יחד עם הפעלת מאסר מותנה, **סה"כ 18 חודשים**. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המדינה על קולת העונש וגזר על הנאשם **15 חודשי מאסר בפועל**, יחד עם הפעלת המאסר המותנה, **סה"כ**

27 חודשים. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של הנאשם והותיר את העונש על כנו.

ד. ברע"פ 3063/11 **כהן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.4.2011), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, בעל עבר פלילי מכביד, אשר הורשע בבית משפט השלום על-פי הודאתו בביצוע עבירות של התפרצות למגורים בכוונה לבצע עבירה, ניסיון גניבה, החזקת מכשירי פריצה והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המדינה על קולת העונש והשית על הנאשם **24 חודשי מאסר בפועל**. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של הנאשם והותיר את העונש על כנו.

ה. ברע"פ 4321/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.6.2010), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, בעל עבר פלילי מכביד, אשר הורשע בבית משפט השלום בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, כניסה למקום מגורים במטרה לבצע גניבה והחזקת רכוש החשוד כגנוב. בית משפט השלום גזר על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, יחד עם הפעלת מאסר מותנה, סה"כ 15 חודשים. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש וגזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, יחד עם הפעלת מאסר מותנה, סה"כ **24 חודשים**. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של הנאשם והותיר את העונש על כנו.

ו. ברע"פ 8519/11 **ויצמן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.1.2012), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, בעל עבר פלילי מכביד, בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים או תפילה בצוותא וניסיון גניבה בצוותא. בית משפט השלום גזר על הנאשם עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, יחד עם הפעלת מאסר מותנה, סה"כ **20 חודשים**. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של הנאשם והותיר את העונש על כנו.

ז. ברע"פ 509/11 **אבו עדיה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.1.2012), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע בבית משפט השלום על-פי הודאתו בביצוע עבירות של התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע גניבה, גניבה והפרת הוראה חוקית. בית משפט השלום גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, יחד עם הפעלת מאסרים מותנים, סה"כ **18 חודשים**. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של הנאשם והותיר את העונש על כנו.

ח. ברע"פ 1020/09 **אברהם זיתון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.2.2009), הוטלו על נאשם שהורשע בהתפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה, גניבה והפרת הוראה חוקית, **30 חודשי מאסר בפועל**, 18 ו-12 חודשי מאסר על תנאי, קנס ופיצוי כספי.

- ט. בע"פ (מח' חי') 3827-05-13 **יורי אמירוב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4.7.2013), הוטלו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות לדירה, גניבה והונאה בכרטיס חיוב, **24 חודשי מאסר בפועל** והופעל מאסר מותנה חלקו במצטבר, סה"כ 36 חודשי מאסר בפועל, ומאסרים מותנים לתקופות של 18 חודשים ו-12 חודשים. בית המשפט קבע מתחם ענישה הולם שבין 12 ל-36 חודשי מאסר
- י. בע"פ (מח' חי') 17277-02-13 **מדינת ישראל נ' רוסלן פסחוב** (ניתן ביום 2.5.2013), הוטלו על נאשם שהורשע בעבירה של התפרצות לדירת מגורים בצוותא חדא, **15 חודשי מאסר בפועל**.
- יא. בע"פ (מח' ת"א) 56652-11-12 **סטניסלב פפלוב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.1.2013), הוטלו על נאשם שהורשע בהתפרצות לדירת מגורים, גניבה והיזק לרכוש במזיד, **18 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 5,000 ₪. בית המשפט קבע מתחם ענישה בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל.
- יב. בע"פ (מח' ת"א) 28478-04-13 **מדינת ישראל נ' אפרים בוחניק** (ניתן ביום 20.1.2013), הוטלו על נאשם שהורשע ב התפרצות לדירת מגורים, גניבה והחזקת סמים לצריכה עצמית, **14 חודשי מאסר בפועל**. בית המשפט קבע מתחם ענישה שבין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל.
- יג. בע"פ (מח' חי') 42160-10-12 **מדינת ישראל נ' האני רשואן** (ניתן ביום 29.11.2012), הוטלו על נאשם שהורשע בהתפרצות לדירת מגורים, **12 חודשי מאסר בפועל** והופעל מאסר מותנה, סה"כ 20 חודשים.
- יד. בע"פ (מח' ים) 19885-07-11 **ששון ששון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 24.11.2011), הוטלו על נאשם שהורשע בניסיון התפרצות למקום מגורים לשם ביצוע גניבה או פשע, **12 חודשי מאסר בפועל** והופעל מאסר מותנה, סה"כ 14 חודשים.
- טו. בע"פ (מח' חי') 43816-01-11 **זיאד חליאלה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 24.3.2011), הוטלו על נאשם שהורשע בהתפרצות למקום מגורים וגניבה, **15 חודשי מאסר בפועל**.
- טז. בעפ"ג (מח' מרכז-לוד) 8332-08-10 **טארק אבו סיאם נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 27.10.2010), הוטלו על נאשם שהורשע בהתפרצות למקום מגורים וגניבה, **18 חודשי מאסר בפועל**.
- יז. בת"פ (שלום רשל"צ) 15236-12-11 **מדינת ישראל נ' יואב בן דוד** (ניתן ביום 31.10.2012), הוטלו על נאשם שהורשע בהתפרצות למקום מגורים, גניבה והיזק לרכוש **14 חודשי מאסר**

בפועל, מאסרים מותנים לתקופות של 6 ו-3 חודשים, קנס ופיצוי כספי. **בית המשפט קבע** מתחם העונש ההולם שנע בין 10 ל-20 חודשי מאסר.

יח. בת"פ (שלום פ"ת) 11520-09-11 **מדינת ישראל נ' חי טולדנו** (ניתן ביום 27.12.2011), הוטלו על נאשם שהורשע בהתפרצות לדירת מגורים, **12 חודשי מאסר בפועל** והופעל מאסר מותנה חלקו בחופף, סה"כ 18 חודשי מאסר בפועל, ו- 8 חודשי מאסר על תנאי.

יט. בת"פ (שלום פ"ת) 3489/06 **מדינת ישראל נ' סטניסלב גנקין** (ניתן ביום 3.1.2007), הוטלו על נאשם שהורשע בהתפרצות למקום מגורים וגניבה, **12 חודשי מאסר בפועל**, והופעל מאסר על תנאי חלקו בחופף, סה"כ 13 חודשי מאסר בפועל ומאסרים מותנים לתקופות של 10 חודשים ו- 6 חודשים.

11. **בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** (סעיף 40ט לחוק העונשין), מצאתי להביא בכלל חשבון, את חלקו המשמעותי של הנאשם במהלך הפעילות העבריינית המתוכננת היטב. הנאשם פרץ לבית מגורים בצוותא חדא עם אמיל, וחלקו אינו נופל בהרבה מזה של האחרון, גם אם מהתמונה העולה מעובדות כתב האישום ניתן לסבור שאמיל היה הדומיננטי מבין השניים. הנאשם פרץ עם אמיל בצוותא חדא לוויולה ופעל עימו בשיתוף פעולה כדי לפרוץ את הכספת מוסלקת עליה ידעו מראש. בעוד אמיל פירק את ארונות המטבח כדי לחשוף את הכספת ועקר את דלתה, סייע לו הנאשם בכך שהעביר לו את כלי הפריצה ובו בעת שוחח בטלפון עם אחר כדי לקבל הנחיות לגילוי הכספת. בהמשך, עת עלה אמיל לקומה השנייה, נותר הנאשם בקומת הכניסה כדי לאבטח את מעשיו.

הכניסה לוויולה ונשיאת כלי פריצה בוצעו בתעוזה רבה, בשעת בוקר כך שהיה זה אך צפוי שהשניים יתקלו בדיירי הווילה, כפי שאכן ארע. למקום נגרמו נזקים משמעותיים, סכום הכסף שנגנב מהכספת הוא גדול ולתכשיטים שנלקחו היה ערך כספי וסנטימנטלי לא מבוטל. בנסיבות המתוארות, הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, עשוי היה להיות גדול ומשמעותי אף יותר, במידה והיה מתפתח עימות אלים בין המתלונן לבין אמיל והנאשם. אין ספק, כי הפוטנציאל הטמון בהתפרצות למקום מגורים בשעות היום שעה ששוהים בבית דיירים, גבוה ולכן הדבר מגביר את חומרת האירוע ואשמו של הנאשם. לא נגרעה יכולתו של הנאשם להבין את מעשיו ואת הפסול הברור שבהם ובכל עת יכל לחדול ממעשיו מבלי שעשה זאת. הרכוש הנגנב לא נתפס ולא הושב לבעליו. לא נשמעו סיבות המשמשות לזכות הנאשם. לא נשמעה טענה לעניין מצוקתו הנפשית עקב מעשיו. הנאשם אף אינו קרוב לסייג אחריות פלילית.

12. מכל המקובץ, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות והיחס ההולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליו, סבורני כי **מתחם העונש ההולם** לכלל העבירות שבוצעו על ידי הנאשם נע על פני ספקטרום שבין 14 ל-36 חודשי מאסר

בפועל, מאסרים מותנים וענישה כלכלית בדמות קנס ופיצוי.

אירוע כתב האישום בתיק 43249-06-13 - פריצה וגניבה מרכב

13. **הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה:** הערך החברתי המוגן שנפגע בעקבות מעשיו של הנאשם הוא פגיעה בקניינו של בעל הרכב, בפרטיותו ובתחושת הביטחון האישי שלו. במישור הנזק - הנאשם גנב מגוון פרטים מתוך הרכב: תיק, פרטי הלבשה, בשמים ואיפור.

כמו שנאמר, "**כלי הרכב בהרבה מובנים דומה מאוד לביתו של אדם וכמותו ראוי הוא למניפת הגנה רחבה**". לפיכך, חוקקה עבירות רכוש ייחודיות להבטחת רכב כנגד עבריינות מזיקה (ר' י. קדמי, בספרו **הדין בפלילים**, מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2005, חלק שני, בעמ' 736, המצטט מדברי ההסבר להצעת החוק).

הפסיקה הבהירה כי עבירות הפריצה והגניבה מרכב מסבות נזק ליחיד ולחברה כולה, פוגעות ברכושו של הקורבן ובתחושת הביטחון שלו ומטילות על כלל בעלי הרכב לשאת בעלויות פרמיות ביטוח גבוהות יותר. הפסיקה הדגישה את הצורך להילחם בעבירות נפוצות אלו, שמימדיה מדאיגים. נפסק לא אחת כי על בית המשפט לתת יד לעקירת התופעה מן השורש ולהגיב עליה באמצעות ענישה הולמת את חומרתן [ראה למשל: רע"פ 2730/93 **לזימי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23.6.1993); ע"פ 197/91 **אבו חיילק נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 2.12.1991); ע"פ 8831/08 **מדינת ישראל נ' אלשחרה** (ניתן ביום 30.6.2010); רע"פ 9992/06 **וקנין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 7.11.2007) וכן רע"פ 1200/11 **יעקובוב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.12.2011)].

מידת הפגיעה בערך המוגן ממשי, שכן הנאשם ניפץ שמשת הרכב וגנב מתוכו תיק על תכולתו. במעשיו אלה פגע הנאשם פגיעה חמורה ברכושו ובתחושת הביטחון של בעל הרכב ובנקל ניתן לתאר את תחושותיו הקשות עת גילה שרכבו נפגע ורכושו נגנב.

14. **מדיניות הענישה הנהוגה** - בתי המשפט התייחסו לעבירת אלימות נגד רכוש, כאל עבירת אלימות לכל דבר ועניין. הפסיקה הביעה עמדה עונשית מחמירה כלפי מבצעי עבירות כנגד רכבים בשל פגיעתן הרבה בכלל ובפרט בהיבטים כלכליים ורגשיים.

כך למשל:

א. ברע"פ 6257/11 **בדר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 30.10.2011) נדחתה בקשת רשות הערעור שהגיש נאשם עליו הוטלו **6 חודשים ויום מאסר בפועל** בשל הרשעתו בפריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה או פשע, פירוק רכב וגניבה מרכב.

ב. ברע"פ 2366/10 ג'אבלי נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.4.2010), נדחתה בקשת רשות הערעור שהגיש נאשם עליו הוטלו **9 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה, קנס כספי, פסילה בפועל ופסילה על תנאי בשל הרשעתו בפריצה וגניבה מרכב, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והפרת הוראה חוקית.

ג. בת"פ (שלום פ"ת) 49405-06-12 **מדינת ישראל נ' אמירוב** (ניתן ביום 12.12.2012), הורשע נאשם לאחר שמיעת הוכחות בהתפרצות לרכב, גניבה מרכב ותקיפת שוטר. נקבע מתחם ענישה לעבירות התפרצות לרכב וגניבה ממנו בטווח של 9-18 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל, הופעל מאסר מותנה חלקי בחופף - סה"כ **15 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים.

ה. ת"פ (שלום ת"א) 51338-01-12 **מדינת ישראל נ' שררה** (ניתן ביום 6.11.2012), הורשע נאשם לאחר ניהול הוכחות בפריצה לרכב בכוונה לגנוב וגניבה מרכב. בית המשפט קבע מתחם ענישה הולם שנע בין 4 ל-12 חודשי מאסר. על הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, הוטלו **10 חודשי מאסר בפועל**, הופעלו מאסרים מותנים, בסה"כ 23 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי כספי.

ו. בת"פ (שלום אשדוד) 32429-04-13 **מדינת ישראל נ' מחמד הור** (ניתן ביום 6.11.2012), נקבע **מתחם ענישה שנע בין מאסר קצר לבין 10 חודשי מאסר בפועל** וענישה נלווית לפריצה "פשוטה", תוך שימוש במפתחות, ללא גרימת נזק לרכב.

15. **בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** (סעיף 40ט לחוק העונשין), מצאתי להביא בכלל חשבון, את חלקו העיקרי של הנאשם בביצוע העבירות. מדובר בפעילות עבריינית מתוכננת היטב. הנאשם הגיע ברכבו של אחר לחוף באילת ואיתר רכב חונה ובתוכו תיק. הנאשם נטל עימו מברג ובעזרתו פרץ לרכבו של המתלונן, באמצעות נפוץ שימשת החלון. הנאשם גנב מהרכב תיק ובתוכו חפצים אישיים: פרטי הלבשה, בשמים ואיפור. הנזק שנגרם מביצוע העבירה נובע בעיקר מהפגיעה ברכב ומהגניבה, אך אין להקל ראש בנזק ובעוגמת הנפש שנגרמו לבעל הרכב עת שב לרכבו וגילה ששמשת החלון מנופצת וחפציו אינם. מעבר לעוגמת הנפש והנזק הכספי פגע הנאשם בתחושת הפרטיות והביטחון האישי של המתלונן. בנסיבות המתוארות, הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, עשוי היה להיות גדול ומשמעותי במידה והמתלונן היה שב לרכבו בעת ביצוע המעשה. באשר לנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע מעשיו, טען הנאשם בפני שירות המבחן כי חפציו נגנבו בסמוך למועד כתב האישום כך שחיפש לעצמו חפצים לשימוש. לא נגרעה יכולתו של הנאשם להבין את מעשיו ואת הפסול הברור שבהם ובכל עת יכל לחדול ממעשיו, מבלי שעשה זאת. לא נשמעו סיבות המשמשות לזכות הנאשם. לא נשמעה טענה לעניין מצוקתו הנפשית עקב מעשיו. הנאשם אף אינו קרוב לסייג אחריות פלילית.

16. מכל המקובץ, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות והיחס ההולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליו, סבורני כי **מתחם העונש ההולם** לעבירות שבוצעו על ידי הנאשם נע בין עונש מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים וענישה כלכלית בדמות קנס ופיצוי.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה

17. כאמור, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג מן המתחם בשל שיקולי שיקום המהווים שיקול לקולא (סעיף 40ד לחוק העונשין); או מאידך, לחרוג מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, המהווה שיקול לחומרה (סעיף 40ה לחוק העונשין).

בענייננו, לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם, כפי קביעתי, בשל שיקולי שיקום, שכן הנאשם לא הביע עניין בהליך טיפולי ולא הביע רצון לשקם את חייו (ר' סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין).

מנגד, והגם ששירות המבחן העריך כי קיים סיכון להישנות התנהגות דומה, לא שוכנעתי כי חשש זה מצדיק חציית רף מתחם הענישה לחומרה, משיקולי הגנה על שלום הציבור.

אי-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשם ואחרים כמותו מפני ביצוע עבירות נוספות (ר' סעיפים 40ו ו-40ז לחוק העונשין), ינחוני בקביעת העונש המתאים לנאשם בגדרי מתחם הענישה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

18. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם, יש לקבוע את העונש המתאים לנאשם. בגזירת העונש המתאים לנאשם שמלפניי וכמצוות סעיף 40יא לחוק העונשין, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. נסיבות אלה נלמדות, בין היתר, מן האמור בתסקיר שירות המבחן, מטיעוני הסנגור לעונש, מרישומי הפלילי של הנאשם ומדבריו שלו לבית המשפט. בדרך זו חידד תיקון מס' 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.2009)).

19. הנאשם, יליד 1972, גרוש, ועד למעצרו התגורר בבית אמו בנתניה. לחובת הנאשם הרשעות קודמות בגין ביצוע עבירות של אי הגשת דו"ח במועד, שימוש במסמך מזויף, זיוף, ניסיון לקבל דבר במרמה וגניבה.

20. במסגרת ת"פ 43249-06-13 ועוד טרם צירופו של ת"פ 56455-12-13, הופנה הנאשם לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות. ביום 15.12.2013 התקבל תסקיר מאת שירות המבחן, אשר התייחס כאמור רק לעבירות ב"אירוע ההתפרצות לרכב", בו נסקרו קורות חייו ומצבו המשפחתי, אך מפאת צנעת הפרט אמנע מלפרט מעבר לנדרש. הנאשם שיתף את שירות המבחן כי בעברו נהג לצרוך סמים למשך תקופה קצרה, אך חדל מכך. נמסר כי הנאשם הודה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום ונימק את מעשיו בכך שנגנבו ממנו חפצים וכסף ובהיעדר פתרון אחר פרץ לרכב וגנב ממנו את התיק. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להעמיק ולבחון את הרקע והנסיבות להתנהגותו, כמו גם השלכות מעשיו על נפגעי העבירות. הנאשם נטה לטשטש את חומרת התנהגותו. שירות המבחן התרשם כי קיים סיכון להישנות מעורבות שולית והציע לנאשם להשתלב בהליך טיפולי במסגרת השירות, אך הנ"ל סירב. לנוכח האמור נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם וציין כי קיים סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד.

21. כפי שצוין, הופנה הנאשם לממונה על עבודות שירות, אך הוא לא התייצב בפניו למרות פניות חוזרות ונשנות שהופנו אליו. התנהלות זו מצביעה כי הנאשם לא הפנים את חומרת מעשיו ואף מבטאת זלזול כלפי החלטת בית המשפט.

22. בבסיס השיקולים לחומרה עומדת חומרת העבירות אותן ביצע הנאשם יום לאחר יום, נסיבות ביצוען והמדיניות המשפטית בענישה בעבירות אלה.

הנה כי כן, מי אשר חוזר ומבצע עבירות רכוש חמורות מתוכננות היטב, ללא פחד או מורא, יום לאחר יום, בצוותא חדא עם אחרים, יש להציב בפניו גבולות ברורים ומסר של הוקעה שאינו משתמע לשתי פנים בדרך של הרחקתו מהחברה לתקופה ממושכת. מחובתו של בית המשפט להעביר מסר חד וצלול לנאשם ולאחרים כמותו, לפיו עבירות מסוג זה יתקלו בענישה מוחשית.

התנהלות הנאשם בפני שירות המבחן והתרשמותו, כמו גם התעלמות מהחלטת בית המשפט שהפנתה אותו לממונה, מצביעה כי הנאשם לא הפנים דיו את חומרת מעשיו על אף הודאתו במעשים. מכאן, גובר החשש להישנות ביצוע עבירות דומות ואחרות בעתיד.

אי לכך, חומרת המעשים ונסיבות ביצועם מציינים תמונת מסוכנות ומובילים למסקנה כי יש צורך בענישה מוחשית בדרך של מאסר ממושך בפועל על מנת להמחיש עבור הנאשם את החומרה שבמעשיו החוזרים ונשנים.

23. כנגד השיקולים לחומרה, עומדים לנאשם גם שיקולים לקולא, אך לא מצאתי רבים כאלה להניח על כף הזכות לנאשם כנגד חומרת העבירה שביצע בנסיבות המפורטות. הבאתי בחשבון את נסיבותיו האישיות, מצבו המשפחתי המורכב של הנאשם כפי המתואר בתסקיר שירות המבחן, מצבו הרפואי של אחיו הגדול והעדר עבר פלילי מכביד. עוד הבאתי בכלל חשבון כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו והודה במיחס לו מבלי שבית המשפט נזקק לשמוע ראיות.

אציין כי עיינתי בפסיקה שהוצגה לפניי מטעם הצדדים. למותר לציין כי כל מקרה נבחן כפי נסיבותיו ולא איתרתי זהות בנסיבות העושים והמעשים השונים, כדי כך שתצדיק גזירת דינו של הנאשם שמלפניי כפי שנגזר דינם של נאשמים אחרים.

עם זאת, מצאתי ליתן דעתי לגזר הדין בעניינו של אמיל נובחוב, שותפו של הנאשם לעבירות נשוא ת"פ 56455-12-13. באותו ההליך (ת"פ 14146-08-13) הציגו הצדדים הסדר טיעון מלא ועל אמיל נגזרו 14 חודשי מאסר הפועל, מאסרים מותנים, פיצוי בסך 45,000 ₪ וקנס בסך 3,000 ₪. אמנם, בית המשפט (כב' סגנית הנשיא שוש שטרית) כיבד את הסדר הטיעון, אך לא חסך שבטו מקולת העונש, כך בלשונו:

"מצאתי כי הסדר הטיעון נוטה לקולא במידה לא מעטה. לא ברור מה מצאה המאשימה להגיע להסדר כל כך מקל עם הנאשם שעה שהראיות בתיק כל כך מוצקות וברורות. חומרת העבירה ונסיבות ביצועה הן ברף הגבוה של עבירות מסוג זה ועונש המאסר בפועל המוסכם בין הצדדים חורג מהרף התחתון של מתחם הענישה שקבע בית משפט זה לא אחת בעבירות התפרצות לדירת מגורים וכשנסיבות ביצוע העבירות הן פחות חמורות מהמקרה שלפניי. יחד עם האמור, ולאור ההלכות הקבועות בעניינים שבהסדרי טיעון בין המאשימה לנאשמים מצאתי לקבל את ההסדר ביחס לתקופת המאסר בפועל שתושט על הנאשם הגם שדעתי אינה נוחה ממנו".

בעניין זה, אשוב לציין את אשר ציינתי במקרים אחרים, כי כלל כל מקרה נבחן כפי נסיבותיו ומכאן הקושי ביתר שאת לעשות גזירה שווה בין מקרים בהם הוטל עונשים במסגרת כיבוד הסדרי טיעון. אין גזר דין הנבנה על הסדר טיעון, כגזר דין שלא מבוסס על הסכמת הצדדים. לרוב, ברקעו של הסדר טיעון מצויים שיקולים שונים של הצדדים, הן אלה הקשורים בביצוע העבירה והן אלה שאינם קשורים בביצוע העבירה.

בית המשפט אינו כבול אמנם לעונש עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר טיעון, ועליו לבחון בהתאם לאמות המידה המקובלות, ובכלל זה השיקולים הייחודיים המתחייבים מקיומו של הסדר טיעון (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז(1), 577); אולם, אין להתעלם מכך שלעתים חלק משיקולי הצדדים לחתור להסכמה באשר לענישה או לטווח ענישה מוסכם אינם נפרשים במלואם, על כל פרטיהם, בפני בית המשפט ובין אלה ניתן להצביע על קשיים ראייתיים, הרצון להימנע מהבאת עד מסוים, הרצון להימנע מחשיפת חומר חקירה וכו'. בדרך זו עשוי העונש המוסכם להתגבש על בסיס השפעות שונות של שיקולים נוספים המטים אותו לכאן או לכאן. לא כך הדבר בגזר דין, שלא על בסיס הסכמה בין הצדדים, במסגרתו קובע בית המשפט מתחם ענישה על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים וגוזר את עונשו של הנאשם בהתאם לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, מבלי להביא בכלל חשבון חלק מאותם השיקולים שבאים לידי ביטוי במסגרת הסדרי טיעון.

עם זאת, ולו לפני משורת הדין, מצאתי בגזר הדין בעניינו של אמיל, חרף המגבלות עליהן עמדתי לעיל, גורם בעל השפעה ממתנת ומקלה לגבי הנאשם שלפניי. לאור זאת, לא מצאתי למתוח את שורת הדין עם הנאשם והקלתי בעונשו נוכח גזר הדין בעניינו של אמיל.

עמוד 14

25. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, באיזון ביניהם ובשים לב לפסיקה הנוהגת, מצאתי להשית על הנאשם עונש כולל בגין כלל האירועים נשוא כתבי האישום (ר' סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין), כדלקמן:

א. מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 20 חודשים. תקופת מאסרו תחשב החל ממועד מעצרו בתיק 56455-12-13 ביום 25.12.2013; וממנה ינוכו 3 ימי המעצר במסגרת ת"פ 43249-06-13.

ב. מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירת רכוש מסוג פשע .

ג. מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. פיצוי - הנאשם ישלם למתלונן (ע"ת 1) בכתב האישום 43249-06-13 פיצוי בסך 2,000 ₪. ולמתלוננים (ע"ת 1 ו-2) בכתב האישום 56455-12-13 פיצוי בסך 10,000 ₪. הפיצויים ישולמו ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. תשלום ראשון ישולם עד ליום 1.5.2014 ויתר התשלומים מדי 01 לכל חודש שלאחר מכן. פיגור בתשלום יחייב את הנאשם בתוספת ריבית פיגורים כדין. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלוננים.

ה. קנס - בסכום של 2,000 ₪, או מאסר למשך 10 ימים תחתיו. הקנס ישולם ב- 15 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים. תשלום ראשון ישולם עד ליום 1.9.2014 ויתר התשלומים מדי 01 לכל חודש שלאחר מכן. פיגור בתשלום אחד מהתשלומים, יעמיד לפירעון מידי את יתרת הקנס שטרם שולמה ויחייב את הנאשם בתשלום תוספת פיגורים כחוק.

בקביעת סכומי הפיצוי והקנס הבאתי בחשבון את מצבו הכלכלי של הנאשם ומשפחתו ומנגד את העובדה כי הרכוש שנגנב לא הושב לבעליו.

ו. מוצגים - ניתן בזאת צו כללי לפי שיקול דעת המאשימה.

העתק גזר הדין יישלח לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי בתוך 45 ימים.

הערת בית המשפט: שעה שבית המשפט החל למסור לנאשם את רכיבי הענישה, הנאשם צעק "שרמוטות כולכם" ופנה לתובע ואמר: "אתה השרמוטה הכי גדולה ואני אזיין אותך אישית" וקם ללכת. בהתאם להוראתי, הוצא הנאשם אל מחוץ לאולם ועותקים של גזר הדין נמסרו לב"כ הצדדים.

ניתן היום, א' ניסן תשע"ד, 01 אפריל 2014, במעמד הצדדים.